

SHRNUTÍ

INTERNET A OCHRANA DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ - ROZSAH ODPOVĚDNOSTI JEDNOTLIVÝCH SUBJEKTŮ V RÁMCI PRÁVA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ A PRÁVA USA

Odpovědnost poskytovatelů internetových služeb za porušení autorského práva individuálním uživatelem Internetu již není zcela novým tématem. Už v roce 1998 přijímají zákonodárci ve Spojených státech takzvaný Digital Millennium Copyright Act (DMCA). Tato novela amerického autorského práva zavádí koncepci „bezpečného přístavu“ („safe harbor“), která omezuje odpovědnost poskytovatelů služeb na Internetu, pokud jsou v roli pouhého zprostředkovatele informace, a neví o porušení autorského práva způsobeného skrze jejich systém. Nesmí si být rovněž ani vědomi okolností, z nichž by bylo porušování autorského práva zřejmé. Dále je pak poskytovatel internetové služby povinen na základě zjištění takového porušení (kupříkladu na základě obdržení oznámení) neprodleně závadný materiál odstranit či k němu znemožnit přístup. Tato procedura je známá pod anglickým pojmem „take down notice procedure“.

Jako reakci na americkou úpravu, Evropská komise a Evropský parlament přijímají v roce 2000 takzvanou Směrnici o elektronickém obchodu, která upravuje odpovědnost výše zmíněných subjektů velmi podobným způsobem. Směrnice je transponována do českého právního řádu o čtyři roky později. Zatímco ve Spojených státech je regulace odpovědnosti vertikální a DMCA zavádí pouze omezenou odpovědnost za porušování autorského práva, Evropa volí přístup horizontální. To znamená, že Směrnice o elektronickém obchodu stejně tak jako český zákon o některých službách informační společnosti zavádějí omezenou odpovědnost poskytovatelů internetových služeb obecně, tedy napříč všemi právními odvětvími.

Hlavním cílem této práce je srovnání obou výše zmíněných úprav. Práce se zabývá výkladem jednotlivých ustanovení zavádějících omezenou odpovědnost a poukazuje na výhody a nevýhody jednotlivých úprav. Jelikož pojem „poskytovatel internetových služeb“ zahrnuje množství různých subjektů, není možné zabývat se všemi do detailu. Proto se práce zaměřuje zejména na odpovědnost poskytovatelů internetového připojení a poskytovatelů volného prostoru na Internetu (tzv. „hostingů“).

Kromě toho jsou v práci zmíněna rovněž pravidla aplikovaná před zavedením omezené odpovědnosti do zmíněných právních řádů. Práce se zabývá všemi doktrínami sekundární odpovědnosti v USA (spoluodpovědností, nepřímou odpovědností a odpovědností za podněcování) a jejich aplikací na poskytovatele internetových služeb. Co se týče českého práva, taktéž pravidla občanského zákona, která bylo v minulosti možno na poskytovatele internetových služeb v minulosti aplikovat, práce popisuje.